

Bestemmelse om, at i de Sogne, hvor en vis Del, saa som $\frac{1}{3}$ af Jorden (dog Skovarealer undtagne), eller derover, drives under større samlede Jordbrug, hvortil regnes de, som have fra 12 til 20 Tdr. Hartkorn, de mindre Ejendomme ikke maa forenes under eet samlet Brug med et saadant Tilliggende, at de ikke kunde henregnes til de egentlige Bøndergaard, i hvilken Henseende man har troet at burde fastsætte 8 Tdr. Hartkorn som Grænsen. Der findes imidlertid her i Landet allerede et passende Antal Ejendomme med et Tilliggende af over 20 Tdr. Hartkorn, men ikkun meget saa med et Tilliggende af mellem 10 og 20 Tdr. Hartkorn, og da det maa anses ønskeligt, at tilvejebringe et saadant Mellemled mellem de større Landejendomsbesiddere og Gaardmændene, som Besidderne af slige større Gaarde vilde kunne danne, og derved tillige væsentligen bidrage til at udjævne den Modsetning, som for Tiden finder Sted mellem de forskellige Klasser af Landejendomsbesiddere, antager man, at der bør sættes et Maksimum af 20 Tdr. Hartkorn for den Størrelse, hvortil det ved Sammenlægning skal være tilladt at bringe et Jordbrug, og har man derved tillige taget i Betragtning, at ved at fastsætte et lavere Maksimum vilde man affære dygtige Mænd med Kapitaler i Hænde Lejlighed til at erhverve slige Mellemgaard, hvilket dog med Hensyn til Agerbrugets Udvikling her i Landet maa anses for meget ønskeligt.

Indenfor de saaledes antagne Grænser bør Sammenlægningen vistnok være aldeles fri, dog under Sagttagelse af den Fremgangsmaade, som bestemmes for at den fornødne Kontrol kan føres med, at Grænserne ikke overskrides. Det formenes derhos, at den nu gældende Bestemmelse om, at enhver under eet Brug samlet Jordejendom skal være bygget, bør bortfalde, da det er mest stemmende med de naturlige Forhold at overlade til enhver at benytte sin Ejendom paa den Maade, han anser for hensigtsmæssigst, selvfølgelig for saa vidt saadan Benyttelse ikke strider mod særegne Lovbud, saasom Fæstelovgivningen, Skovordningerne m. fl.

Det er forudsat, at de ovenfor fremstillede Regler bør angaa alle Arter af Landejendomme, altsaa baade Hovedgaardstakt, Selvejer- og Arvefæsteejendomme og Fæstegods, da der ikke stønnes at være nogen Anledning til at give forskellige Bestemmelser i saa Henseende, men derimod vel til saa vidt muligt at søge den nu bestaaende Forstel mellem de anførte Arter af Ejendommen udjævnet. Saa længe imidlertid Fæsteforpligtelsen bestaar, vil det være en Følge af denne, at Bondejord og Hovedgaardstakt ikke kunne forenes, medmindre Hovedgaardstakten undergives de om Bondejord gældende Forrifter. Under denne Betingelse antages det derimod, at intet er til Hinder for en saadan Sammenlæggelse som ikke sjældent har fundet Sted i Egne, hvor Hovedgaardene ere blevne udstykkede i mange mindre eller større Parceller.

Det vilde vel være meget ønskeligt, om Grænserne for Udstyknings- og Sammenlægningsfriheden kunde bestemmes ved saa fuldstændige Regler, at den Indenrigsministeriet nu overdragne Bemyndigelse til at tilstede Undtagelser fra Lovgivningen aldeles kunde bortfalde. Men det maa vistnok erkendes, at saavel Jordens forskellige Bestaffenhed, ikke blot i de enkelte Provins, men ogsaa i de forskellige Egne af disse, som ogsaa andre Omstændigheder, f. Eks. en uheldig Udstyknings m. v., maa gøre det nødvendigt, at Ministeriet beholder en saadan Bemyndigelse; dog bør de hidtil brugte Bevillinger ad mandatum, som indløses med $14\frac{1}{2}$ Rbd., formentlig aldeles bortfalde.

I Overensstemmelse med det saaledes udviklede, og efter at have foretaget en Revision af Udstykningslovgivningen i det hele, har man udarbejdet det medfølgende Udkast til Lov om Jordejendommers Udstyknings og Sammenlægning, og bliver ved de enkelte S'er følgende at bemærke:

ad §§ 1 og 2.

Edgn. 25de Marts 1791 § 4 sætter 12 Tdr. Hartkorn som Maksimum for en Bondegaard, ligesom Hovedgaardsparceller med dette eller et lavere Hartkorn i Følge Edgn. 22de Novbr. 1837 § 8, i visse Tilfælde sættes ved Siden af Bøndergaard.

Man har sat 8 Tdr. Hartkorn som Maksimum for de mindre Ejendomme i de Sogne, hvori $\frac{1}{3}$ er henlagt under større Jordbrug, da det kun er undtagelsesvis, at Bøndergaard have et større Tilliggende, ffr. Rgl. Resol. 14de Decbr. 1791. I øvrigt henvises her til de foregaaende Bemærkninger angaaende Reglerne for Sammenlægning, hvorved Bestemmelserne i disse S'er ere motiverede.

ad § 3.

Da det i statsøkonomisk Henseende er af Bigtighed, at Skovbruget saa vidt muligt udvides her i Landet, hvor mange større og mindre Skove efterhaanden ere forsvundne